

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **MRB Sazovice, spol. s r. o.**, IČO 63488051
sídlem U dubu 691/48, 147 00 Praha
zastoupený společností vykonávající daňové poradenství GOODWILL
PARTNER, s. r. o.
sídlem U dubu 691/48, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. 565/16/5300-22443-711377

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 28. 4. 2015, č. j. 951945/15/3301-51525-711132, č. j. 951950/15/3301-51525-711132, č. j. 951957/15/3301-51525-711132, č. j. 951966/15/3301-51525-711132, č. j. 951977/15/3301-51525-711132, č. j. 951985/15/3301-51525-711132, č. j. 951991/15/3301-51525-711132, č. j. 968603/15/3301-51525-711132, č. j. 968604/15/3301-51525-711132, č. j. 968607/15/3301-51525-711132, č. j. 968609/15/3301-51525-711132, č. j. 968614/15/3301-51525-711132, č. j. 968622/15/3301-51525-711132, č. j. 968625/15/3301-51525-711132, č. j. 968629/15/3301-51525-711132, č. j. 968631/15/3301-51525-711132, č. j. 968634/15/3301-51525-711132, č. j. 978718/15/3301-51525-711132, č. j. 978733/15/3301-51525-711132, č. j. 978746/15/3301-51525-711132, č. j. 978760/15/3301-51525-711132, č. j. 978773/15/3301-51525-711132, č. j. 978785/15/3301-51525-711132, č. j. 978803/15/3301-51525-711132, č. j. 978814/15/3301-51525-711132, č. j. 978836/15/3301-51525-711132, č. j. 978908/15/3301-51525-711132, a č. j. 978923/15/3301-51525-711132 – dodatečné platební výměry (v případě rozhodnutí č. j. 978836/15/3301-51525-711132 se jednalo o platební výměr) na daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období měsíců květen až prosinec 2009, leden až květen, červenec až říjen a prosinec 2010, a leden až květen a červenec až prosinec 2011.

2. Platební výměry byly vydány na základě daňové kontroly, v jejímž rámci správce daně prověřoval deklarované přijetí zdanitelných plnění - provize za zprostředkování prodeje odběratelům žalobce od dodavatelů RENTA GARDEN s. r. o., Ing. R. H., a Topgard real s. r. o. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal faktické přijetí a uskutečnění zdanitelného plnění - poskytnutí zprostředkovatelských služeb, jelikož žalobci nebylo poskytnuto plnění, které deklarují smlouvy o zprostředkování uzavřené s jednotlivými dodavateli na rozšíření odbytu jednotlivým odběratelům. Žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro vznik nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „ZDPH“). Správce daně proto za předmětná zdaňovací období a plnění vyloučil nárok na odpočet DPH (základ daně v celkové výši 47 211 714 Kč a DPH v celkové výši 9 336 761 Kč). Žalovaný se se závěry správce daně ztotožnil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, což má za následek jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný nezhojil vady řízení vedeného v prvním stupni. Správce daně označil stížnosti, jimiž se žalobce snažil domoci provedení předložených důkazů, za nepřipustné, přitom pak tyto stížnosti ani adekvátně nevypořádal jako vyjádření daňového subjektu v rámci projednávání zprávy o daňové kontrole. Stejnou vadou trpělo i řízení odvolací. Ani žalovaný nereagoval na důkazní návrhy a vyjádření žalobce. Orgány finanční správy též nevyřídili námítky neslučitelnosti aplikace práva s přímo účinnými normami Evropské unie.
4. Neměla by též obstát argumentace žalovaného, že odvolací námítky nebylo možno vypořádat pro jejich obsáhlost a nepřehlednost. Žalobce přitom dbal na to, aby odvolání bylo přehledné, a v podstatě kopírovalo strukturu textu kontrolního zjištění a zprávy o daňové kontrole. Právě proto se četné pasáže textu odvolání v jednotlivých přehledně oddělených bodech opakují, tak tomu totiž je i v kontrolním zjištění a ve zprávě o daňové kontrole.
5. Přitom není přehnaným požadavkem, aby správní orgány posoudily obsah žalobcovy argumentace, která se vztahovala k jeho daňové povinnosti a byla strukturována podle kontrolních zjištění správce daně.
6. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že odvolání není přehledné a že je zatíženo nadbytečnými či nesrozumitelnými námitkami, šlo o odlišný právní názor, než jaký uváděl správce daně, neboť stejné námitky a argumentace byly obsaženy již ve vyjádřeních určených správci daně, aniž by jím byly takto posouzeny. Žalovaný měl tedy před vydáním napadeného rozhodnutí v souladu s § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, seznámit s tímto novým názorem žalobce, a umožnit mu, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil.
7. Žalovaný též uvádí v odůvodnění rozhodnutí zjevně nepravdivá tvrzení, např. že žalobce měl navrhopat v daňovém řízení položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie správním orgánem, což žalobce neučinil. Žalobce v daňovém řízení navrhoval posouzení slučitelnosti aplikace práva správcem daně s předpisy Evropské unie, ale specializovaným pracovištěm Generálního finančního ředitelství a podle metodiky aplikované v jiných srovnatelných případech. Správní orgány se k tomuto návrhu nijak nevyjádřili.

8. Žalobce přiměřeně prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví, a to jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím, v souladu s požadavky vyplývajícími z ustálené judikatury. Žalobce navrhl důkazní prostředky způsobilé prokázat, že plnění bylo použito k ekonomické činnosti žalobce, a to předložením daňových dokladů a dalších povinných evidencí a účetních záznamů, a následně ostatních důkazních prostředků. Pokud správní orgány k těmto jednotlivým konkrétním důkazním prostředkům nevyjádřili konkrétní pochybnosti, nemohlo dojít k přenosu důkazního břemene zpět na daňový subjekt.
9. Žalovaný na str. 21 napadeného rozhodnutí nepřiléhavě uvedl, že Ing. R. H. nesjednával v předmětných obdobích obchodní spolupráci, neboť tuto nasmlouval předtím a v předmětných obdobích dozoroval její uskutečňování. Dále žalovaný tvrdil, že žalobce neprokázal pravdivost svého tvrzení o jiném obsahu závazku, neboť nepředložil žádné listinné důkazní prostředky prokazující písemnou změnu závazku vyplývající ze smluv o zprostředkování prodeje. Žalobce ale netvrdil, že by došlo ke změně závazku. Sporným je naopak výklad smluv. Jak již bylo opakovaně namítáno v daňovém řízení, tyto nebyly z faktického hlediska (*ab initio*) zprostředkovatelskými smlouvami ve smyslu zrušené obchodně právní úpravy, jak tvrdil správce daně. K tomu se správní orgány relevantně nevyjádřily.
10. Žalobce se domáhal vyjádření k těmto a dalším bodům kontrolního zjištění a zprávy o daňové kontrole i při ústním jednání dne 10. 4. 2015, což správce daně nazval obstrukcí a odepřel daňovému subjektu vydat zprávu o daňové kontrole. Tuto písemnost mu následně odepřel vydat i po jeho stížnosti podle § 261 daňového řádu, i postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Správce daně zaslal žalobci pouze stoh prázdného papíru s tím, že zprávu o daňové kontrole anonymizoval. Zpráva o daňové kontrole tak nebyla řádně projednána.
11. Sám žalovaný přitom odkázal na judikaturu, podle níž projednání zprávy o daňové kontrole znamená, že správce daně zaznamená všechna vyjádření, návrhy a námitky daňového subjektu k jejímu obsahu a své stanovisko k nim, popřípadě výsledky doplněného dokazování. To ale správce daně neučinil a žalovaný jeho postup považoval za správný.
12. Pokud žalovaný uvedl, že žalobce měl k projednávání zprávy o daňové kontrole přistupovat obstrukčně, opomněl skutečnost, že se žalobce k projednání dostavil dne 10. 4. 2015 napoprvé, a to na základě pouhého jednoho telefonátu pracovníka správce daně, aniž by byl zástupce daňového subjektu předvoláván či jakkoliv správcem daně vyzýván či písemně uvědomován o realizaci jednání. Pokud by měl žalobce (či jeho zástupce) v úmyslu řízení prodlužovat nebo znesnadňovat, neučinil by tak.
13. Při jednání dne 10. 4. 2015 se zástupce domáhal právě toho, aby správce daně zaznamenal všechna vyjádření, návrhy a námitky žalobce k obsahu a své stanovisko k nim. Správce daně vedl jednání relativně značným množstvím pracovníků, a o subsidiárních otázkách, například zda se jej mohou účastnit dva pracovníci žalobcova zástupce. Následně používal relativně nedůstojných prostředků, kdy zavíral okna ve vydýchané místnosti a tvrdil, že nejdou otevřít, čímž způsobil pracovníci žalobcova zástupce nevolnost. Posléze náhle překvapivě uzavřel, že předmětem jednání dne 10. 4. 2015 má být pouze přečtení zprávy o daňové kontrole zástupcem, nikoliv její projednání. Není přitom zřejmé, proč by k pouhému přečtení zprávy mělo být uskutečňováno ústní jednání, kterého by se účastnilo

cca 6 úředních osob správce daně. Postup správce daně neodpovídal předpisu, zpráva o daňové kontrole nebyla řádně projednána. Správce daně tomuto projednání zabránil. Zástupce žalobce si ostatně zprávu o daňové kontrole ani nemohl v klidu přečíst.

14. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí neuvádí datum, kdy bylo podepsáno. Rozhodnutí tak nemá základní náležitost stanovenou § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu a není tudíž rozhodnutím, kterým by bylo lze ukládat povinnosti daňovému subjektu.
15. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další průběh řízení před soudem

17. Podáním ze dne 15. 5. 2016 žalobce navrhl, aby soud řízení přerušil podle § 48 odst. 2 písm. c), a odst. 3 písm. a), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), a to do doby výsledku Ing. H. policejním orgánem ve věci vedené jím pod č. j. KRPZ-13569-139/TČ-2016-150081-MIP. Uvedl, že předmětem soudního sporu je otázka, zda žalovaný mohl rozhodnout o daňové povinnosti žalobce, aniž by v daňovém řízení vyslechl Ing. H., poskytovatele sporných zdanitelných plnění, u nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet daně na vstupu. Žalobce se dne 12. 5. 2016 dozvěděl od Krajského policejního ředitelství ve Zlíně, že je vedeno prošetřování podle § 158 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), v jehož rámci bude Ing. H. vyslechnut ke stejným otázkám, ke kterým žalobce opakovaně a marně navrhoval správním orgánům svědecký výslech svědka jmenovaného. V návaznosti na provedení tohoto výsledku žalobce navrhne žalovanému obnovu předmětných daňových řízení. Bude-li obnova řízení povolena, může odpadnout důvod běžícího soudního řízení.
18. Soud návrhu na přerušení řízení nevyhověl, a to zejména vzhledem k tehdy předpokládané době soudního řízení ve spojení s povahou žalobcem poukazovaného řízení policejního orgánu, jakož i samotného procesního úkonu. Posléze se žalobce v průběhu řízení před soudem již o předmětném policejním výsledku Ing. H. nezmínil, ani protokol z tohoto výsledku nenavrhl k důkazu.
19. Soud dále nařídil jednání na středu 21. 3. 2018.

- přerušení řízení

20. Žalobce podáním ze dne 14. 3. 2018 navrhl, aby soud řízení přerušil. Uvedl, že zástupci žalobce jsou známy, resp. Jím byly zjištěny mj. následující okolnosti. Ve spisu není obsažena část důkazů, které měl žalovaný předložit soudu, přitom tak neučinil, neboť mu nebyly z dosud neznámého důvodu postoupeny správcem daně. Důvodem může být systémová chyba v oběhu písemností. Mezi těmito chybějícími písemnostmi jsou nejméně jedno doplnění odvolání proti napadenému rozhodnutí, odborné vyjádření daňového poradce z doby, kdy žalobce účtoval o sporných přijatých fakturách, správné (úplné) soupisy písemností jednotlivých částí daňového spisu. Dále, skutečnosti způsobíle objasnit důvody postupů správce daně a žalovaného v daňovém řízení, s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, byly předmětem šetření Generálního finančního ředitelství, spis je

veden pod č. j. 96444/17/7700-10124-204230, a jiných správních orgánů, spisy vedeny pod různými č. j., např. MCBS/2018/0001638/VANL. Vedle toho vrchní státní zástupkyně v Praze uložila vykonání dohledu podle § 12e odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve věci evidované na Vrchním státním zastupitelství v Praze pod sp. zn. 1 VZN 1502/2018, přičemž byly řešeny poznatky související s důvody napadeného rozhodnutí a otázkou jeho správnosti či zákonnosti. A nakonec, skutečnosti posuzované znaleckým posudkem předloženým žalobcem soudu byly předmětem zkoumání jinými znalci (Pražská znalecká kancelář, s. r. o.), pokud jde o zvolenou metodu znaleckého posouzení, podklady, se kterými znalec pracoval, i výrok posudku. Z uvedených důvodů se zástupce žalobce po projednání stavu věci s pracovníky finanční správy „rozhodl předložit věc k nespornému řízení“ a navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno dle § 121 daňového řádu. K návrhu na přerušení řízení žalobce doložil návrh na přezkum ze dne 9. 3. 2018 podaný u nyní místně příslušného správce daně, s dodejkou.

21. K návrhu žalobce na přerušení řízení si soud obratem vyžádal stanovisko žalovaného, které bylo negativní. Přípisem ze dne 20. 3. 2018 soud účastníkům sdělil, že nevyhověl návrhu žalobce ze dne 14. 3. 2018 na přerušení řízení. Tak učinil zejména s ohledem na časové okolnosti související s jeho podáním - podnět k přezkumnému řízení byl podán více než dva roky po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného a zároveň poté, co byl žalobce uvědoměn o nařízeném jednání soudu. Soud tedy návrh na přerušení vyhodnotil jako účelový, a poukázal též na to, že s přerušením řízení žalovaný nesouhlasil.
22. Proti nepřerušení řízení se žalobce ohradil. K jeho podáním ze dne 22. 3., 23. 3. a 4. 4. 2018, soud přípisem ze dne 10. 4. 2018 sdělil, že na svém dosavadním závěru o nepřerušení řízení o žalobě ničeho nemění. K již dříve sděleným důvodům dodal, že přerušení řízení dle § 48 odst. 3 písm. a) s. ř. s. záleží na úvaze soudu. V daném případě tato úvaha vycházela zejména z vyhodnocení aktuální fáze řízení před soudem, právní povahy podaného podnětu, jakož i nesouhlasu s přerušením řízení vyjádřeného žalovaným. Přitom negativní stanovisko žalovaného by bylo poněkud oslabeno v situaci zahájení přezkumného řízení (tedy vydání rozhodnutí o nařízení přezkumu příslušným orgánem), tak tomu však v projednávané věci nebylo. K blíže žalobcem rozváděným důvodům, pro něž by mělo být řízení před soudem přerušeno, nelze též nezmínit, že k nim žalobce nedoložil ničeho (s výjimkou stejnopisu podaného podnětu k přezkoumání rozhodnutí a detailu o odeslání příslušné datové zprávy).
23. V podání ze dne 18. 4. 2018 označeném jako *Vyjádření žalobkyně k č. j. 29 Af 32/2016 žalobce* požádal soud, aby provedl důkazy navržené v návrhu na přezkoumání napadeného rozhodnutí postupem nadřízeného správce daně. Pokud soud odepřel přerušit řízení, ačkoliv byl učiněn podnět k daňovému přezkumu, žalobci svědčí právo, aby se soud zabýval v průběhu soudního řízení důvody uvedenými v podaném podnětu. Po rozhodnutí soudu totiž daňový přezkum nadále provádět nelze. Žalobkyni přitom svědčí právo na provedení přezkumu prostředkem správní ochrany, jelikož referenční rámec posuzování věci není v soudním přezkumu a daňovém přezkoumání dozorčím prostředkem stejný.
24. Z tohoto hlediska by měla mít mj. vliv na posouzení správnosti napadeného rozhodnutí i skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno úřední osobou, u které byla dána a namítána pochybnost o nepodjatosti ve vztahu k zástupci žalobkyně, a to, aniž by žalovaný o námitce podjatosti před vydáním napadeného rozhodnutí sám rozhodl nebo aniž by uvedl důvody neodkladnosti, které by mohly založit postup úřední osobou před posouzením námitky (§ 77 odst. 3 daňového řádu). Tvrzení žalovaného neodpovídají

skutečnosti a pocházejí od osob, které jsou úřední osobě potencionálně podjaté přímo podřízeny. Úřední osoba D. J. byla aktivním účastníkem jednání skupiny osob, které se pokusily za účasti polského státního příslušníka protiprávním jednáním neoprávněně převzít vydávání odborného časopisu, na kterém je dlouhodobě účasten společník žalobcova zástupce V. Š. Pochybnostem o nepodjatosti svědčící jednání D. J. zástupce žalobkyně opakovaně doložil, aniž by byla věc dosud žalovaným korektně řešena. Ostatně sám D. J. na základě neoprávněně publikovaného článku vykázal splnění podmínek udělení titulu Ph.D. Ústně zástupci žalobkyně svoje neoprávněné jednání vysvětloval tak, že mu šlo pouze o akademický titul, poškodit společníka žalobcova zástupce údajně nechtěl. D. J. pak nechal v reakci na kritiku žalobcova zástupce rozesílat subjektům zastupovaným stejným zástupcem dopisy, které je měly vést a v některých případech vedly k ukončení zastupování. Konal tak ve zřejmém úmyslu žalobcova zástupce poškodit. V logice organizační struktury žalovaného to pak byl D. J., který sděloval soudu stanovisko k předmětnému podnětu na daňový přezkum napadených rozhodnutí dozorcím prostředkem. Věc byla předložena Generálnímu finančnímu ředitelství, které ji dosud neuzavřelo.

25. Žalobce dále zopakoval, že napadeným rozhodnutím nebyla daň stanovena správně. Žalobce sestavil daňová přiznání v souladu se skutečným stavem a s předpisy. Přiměřeně unesl důkazní břemeno správnosti daňových přiznání, neboť doložil účetnictví, daňové výkaznictví, prvotní doklady, navrhl provedení dalších důkazů, doložil správnost daňových přiznání znaleckým posudkem společnosti ASB Appraisal, s. r. o. O vlivu nákladů na správce daně sporované služby z hlediska zdanitelných výnosů, tedy o relevanci pro ekonomickou činnost žalobce.
26. Správce daně v předchozích zdaňovacích obdobích správnost stejně sestavených daňových přiznání uznal. Faktury nyní zpochybňovaných poskytovatelů služeb zkontroloval a prohlásil za správné. Jednalo se přitom o stejnou činnost. Správce daně přitom dosud setrvává na tom, že předchozími kontrolami uznal obdobnou fakturaci po právu, tedy nikoliv, že by se zmýlil. Napadená rozhodnutí tak trpí rozparem s předchozím posouzením správce daně stejné otázky daňové uznatelnosti daňových dokladů, respektive posouzení prokázání přijetí plnění pro účely ekonomické činnosti - dosažení zdanitelných výnosů.
27. V rozhodné době žalobce postupoval v souladu s názorem odborného pracovníka společnosti EHC, spol. s r. o. Toto stanovisko správce daně nikdy nezpochybnil. Stanovisko bylo žalovaným převedeno do spisu správce daně a nachází se pravděpodobně ve vyhledávací části spisu vedeného Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (územní pracoviště pro Prahu 4), kam bylo dle sdělení Finančního úřadu pro Zlínský kraj postoupeno. Žalovaný je přes opakované urgency odmítl předložit. V této souvislosti žalobce navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost doložit stanovisko bez dalších obstrukcí do soudního spisu. Správce daně stanovisko nejprve opomenul, pak tvrdil, že jej nemá, následně uvedl, že neví, kde část spisu je, patrně u jiného státního orgánu.
28. Žalobce též navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost předložit soudu ta doplnění odvolání, která vůbec nebyla předmětem rozhodování o daňové povinnosti, neboť je správce daně žalovanému se svým stanoviskem vůbec nepředložil. Žalovaný zcela opomenul část důkazů a některá doplnění odvolání. Zatížil tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.

29. Žalobce dodal, že správnost a relevanci znaleckého posudku společnosti ASB Appraisal, s. r. o., potvrzuje znalecký posudek společnosti Pražská znalecká kancelář, s. r. o. Tento znalecký ústav se neztotožnil s metodou použitou předchozím znalcem ani s jeho určením relevance podkladů a východisek předchozím znalcem určeným jako takové, dospěl však k závěru v podstatě (z daňového hlediska) shodnému. Žalovaným sporované náklady měly vliv na zdanitelné výnosy v předmětných obdobích, ke kterým se vztahuje napadené rozhodnutí. Žalobce tedy správně zahrnul předmětné náklady do svých daňových příznání. Tyto náklady byly úplatou za plnění přijatá v rámci ekonomické činnosti žalobce.

30. Žalobce dále navrhl, aby soud provedl ty důkazy navržené v daňovém řízení, které správce daně opomenul. Přitom výslech svědka Ing. R. H. je důkazem ve věci neopomenutelným.

- odročení jednání

31. Podáním ze dne 21. 3. 2018 *zástupce žalobce* požádal o odročení jednání nejméně o jeden měsíc, a to ze zdravotních důvodů pověřeného pracovníka a vedoucího právního oddělení JUDr. V. Š., Ph. D. Dodal, že druhý provozně pověřitelný pracovník, daňový poradce Ing. M. Č., je na zahraniční cestě. K žádosti doložil lékařskou zprávu ohledně vyšetření dr. Š. dne 20. 3. 2018 v Nemocnici Na Homolce, a žádanky pro radiodiagnostické a bakteriologické vyšetření z téhož dne. Z lékařské zprávy vyplynulo, že se jmenovaný dostavil kvůli opakovaným záchvatům kašle, následujícího dne (21. 3. 2018) měly být doplněny odběry a provedena další vyšetření.

32. *Soud* meritů žádosti vyhověl a jednání odročil o 28 dnů na středu 18. 4. 2018.

33. Podáním ze dne 23. 3. 2018 *žalobce* požádal o sdělení důvodů, jež soud vedly k nevyhovění návrhu v plném rozsahu. K této žádosti *soud* připsal ze dne 10. 4. 2018 žalobci sdělil, že považoval odročení jednání o 28 dnů za přiměřené skutkovým okolnostem věci. Těmito okolnostmi byla aktuální délka trvání soudního řízení, skutečnost, že žalobce je zastoupen právnickou osobou, u níž tedy není výkon daňového poradenství vázán na konkrétní fyzickou osobu, možnost využití substitučního zastoupení, a v neposlední řadě též skutečnost, že ani v případě JUDr. V. Š., Ph.D., nevyplývala z předložených lékařských dokumentů jeho delší pracovní neschopnost či dokonce hospitalizace.

34. Podáním ze dne 18. 4. 2018 *zástupce žalobce* opětovně požádal o odročení jednání, a to nejméně o 15 dní. Uvedl, že tak činí ze zdravotních důvodů pověřeného pracovníka JUDr. V. Š., Ph. D., vedoucího právního oddělení. Při minulé omluvě bylo navrženo odročit jednání s ohledem na zdravotní důvody nejméně o jeden měsíc. Soud tomuto návrhu bez uvedení důvodu nevyhověl a stanovil odročení na dobu kratší, nežli odpovídá zdravotnímu stavu pověřeného pracovníka. Zástupce žalobce není vzhledem ke svojí vnitřní organizaci schopen pověřit jiného pracovníka. Vedoucí daňového oddělení Ing. M. Č. sdělil, že v daném časovém limitu, s ohledem na nedostatek součinnosti žalovaného a neúplnost spisu správce daně není schopen se s věcí v potřebném rozsahu seznámit. Podklady nebylo možno do dnešního dne doplnit ani v součinnosti s policejním orgánem. Žalobce pak k danému dni odmítla přijmout výpověď plné moci ze strany zástupce s tím, že pouze stávající zástupce je seznámen s historií sporu se správcem daně, a žádá, aby zastupování naplnil osobně, optimálně pracovníkem účastným na projednávání zprávy o daňové kontrole. K této žádosti nebylo doloženo ničeho, žalobcův zástupce toliko dodal, že lékařskou zprávu k výzvě soudu aktualizuje nebo s jeho souhlasem zpřístupní celou zdravotní dokumentaci.

35. Této žádosti o odročení jednání již *soud* nevyhověl, a to v podstatě z obdobných důvodů vyjádřených dříve v přípisu ze dne 10. 4. 2018. V první řadě soud nemohl pominout aktuální délku trvání soudního řízení. Velmi podstatnou byla též skutečnost, že žalobce je zastoupen právníkou osobou, u níž tedy není výkon daňového poradenství vázán na konkrétní fyzickou osobu. V tomto ohledu jsou zástupcem žalobce sdělené důvody ohledně jeho vnitřní organizace irelevantní a zároveň v přímém rozporu s výhodami, které poskytování daňového poradenství ve formě právnícké osoby má přinášet. Z předložené plné moci pak neplyne ani nemožnost využití substitučního zastoupení. A co je též podstatné, ani v případě JUDr. V. Š., Ph.D., nevyplývala z předložených lékařských dokumentů jeho pracovní neschopnost či dokonce hospitalizace, v tomto ohledu přitom žalobcův zástupce v opakované žádosti nedoložil ničeho.

- námitka podjatosti

36. Podáním ze dne 13. 4. 2018 zaslaným a došlým soudu dne 17. 4. 2018, žalobce namítl podjatost celého senátu 29 Af Krajského soudu v Brně. Uvedl, že dne 14. 3. 2018 požádal soud o přerušení řízení s ohledem na podaný návrh na přezkum rozhodnutí. Tento návrh je důvodem pro postup soudu dle § 109 odst. 2 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“). Soud stručným přípisem ze dne 20. 3. 2018 sdělil, že návrhu nevyhověl pro jeho účelovost a nesouhlas žalovaného. Postup soudu a jeho argumentace je v rozporu s § 109 o. s. ř. Ten sice stanoví možnost, nikoli povinnost soudu přerušit řízení, avšak důvody, které soud prezentoval, jsou důvody, které o. s. ř. vůbec nepřikazuje soudu zkoumat. Soud měl postavit najisto, zda řízení, pro které žádost o přerušení byla podána, může mít význam pro rozhodnutí soudu. Také nesouhlas žalovaného s přerušением řízení je pro rozhodnutí o přerušení či nepřerušení řízení právně bezvýznamný. Občanský soudní řád souhlas účastníka s přerušением nepožaduje. Je tedy otázkou, proč se soud žalovaného na souhlas s přerušением řízení dotazoval. Dle žalobce soud bezdůvodně upřednostňuje práva žalovaného a nesprávným procesním postupem poškozuje žalobce. Nepostupuje dle příslušných ustanovení o. s. ř. a nad jeho rámec činí dotazy na žalovaného a přihlíží k jeho procesnímu stanovisku, jakkoliv tak dle zákona činit nemůže. Existují tak důvodné obavy o nepodjatost celého senátu 29 Af, a to dle § 14 o. s. ř. se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům.
37. Žalobce tedy krátce před jednáním namítl podjatost všech členů senátu. K takto podané námitce podjatosti však soud nepřihlížel a nepředkládal ji tedy Nejvyššímu správnímu soudu, a to z následujících důvodů.
38. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. může účastník řízení namítnout podjatost soudce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud. Zároveň je v § 8 odst. 1 *in fine* s. ř. s. výslovně stanoveno, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.
39. Námitka podjatosti ze dne 13. 4. 2018 byla v první řadě zjevně opožděná. Žalobce poukazoval na postup soudu vyjádřený v jeho přípisu ze dne 20. 3. 2018 a spočívající v nevyhovění návrhu žalobce na přerušení řízení. Uplatnil-li tedy žalobce tuto argumentaci

jako důvod podjatosti více než tři týdny poté, co se o tomto postupu soudu dozvěděl z jeho přípisu, je zjevné, že nedodržel lhůtu stanovenou v § 8 odst. 5 s. ř. s.

40. Navíc, i kdyby byla námitka podjatosti včasná, nemohla by být důvodná, protože „*postup soudce v řízení o projednávané věci*“ je v zákoně výslovně uvedeno jako důvod, který nevede k vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci.
41. Zjevně opožděnou a nedůvodnou námitku podjatosti, podanou pouhý den před nařízeným jednáním, zdejší soud ve smyslu § 15b odst. 2, 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., nepředkládal k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu, neboť by to bylo ve zřejmém rozporu se zásadou hospodárnosti soudního řízení, a dále k ní nepřihlížel (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017-136, a ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 146/2016-366; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž proti nyní vydanému rozsudku může žalobce brojit kasační stížností, v níž může mimo jiné argumentovat i podjatostí jmenovaných soudců.

V. Jednání konané dne 18. 4. 2018

42. Odročené jednání se tudíž v náhradním termínu konalo a soud v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. věc projednal a skončil. Účastníci byli řádně předvoláni a soud zároveň nikoho neinformoval o odročení jednání. Podaná námitka podjatosti není automatickým důvodem pro odročení jednání. Žalobce, ani jeho zástupce se bez omluvy nedostavili. Žalovaný odkázal na již dříve písemně uplatněnou argumentaci. Soud konstatoval obsah soudního i daňového spisu, přičemž výslovně četl datum podpisu na rozhodnutí žalovaného. K důkazu též četl těsně před jednáním žalobcem zaslaný znalecký posudek č. 557-127/2018 „*Prozkoumání vlivu činnosti Ing. H. na výnosy společnosti MRB Sazovice, spol. s r. o.*“ vypracovaný znaleckým ústavem Pražská znalecká kancelář, s. r. o., dne 9. 3. 2018 jako podklad pro trestní řízení zahájené usnesením Krajského ředitelství policie Zlínského kraje č. j. KRPZ-13569-208/TČ-2016-150081-FLO, na základě informací zjištěných k datu 31. 1. 2018.

VI. Posouzení věci soudem

43. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
44. Soud se přitom zabýval toliko včas uplatněnými žalobními body (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s.). Na zásadě koncentrace ničeho nemění tvrzení žalobce uvedené v jeho podání ze dne 18. 4. 2018 označeném jako *Vyjádření žalobkyně k č. j. 29 Af 32/2016 žalobce*, že by měl soud provést veškeré důkazy, pro něž se žalobce domáhal nařízení přezkumu ve smyslu § 121 a násl. daňového řádu, za situace, kdy soud po podání k podnětu k nařízení přezkumu nepřerušil řízení o žalobě. Tu je nutno konstatovat, že daňový subjekt má sice právo podat podnět na nařízení přezkumu, postrádá již nicméně veřejné subjektivní právo na samotné nařízení přezkumu, neboť se jedná o dozorčí prostředek. V průběhu řízení před soudem žalobce samozřejmě může kdykoli navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení, to však nic nemění na zákonem stanovené koncentraci soudního řízení správního. Není tedy důvodu, aby se soud zabýval opožděně (z hlediska soudního řízení správního) uplatněnou argumentací a v jejím rámci prováděl dokazování. Takovými včas neuplatněnými žalobními body byla zejména tvrzení uplatněná v předmětném vyjádření ze dne 18. 4. 2018, a to konkrétně o podjatosti úředníka Odvolacího finančního ředitelství D.

J., o rozporu se způsobem, jakým bylo nakládáno s fakturami za stejná plnění a daňovými priznáními týkajícími se dřívějších zdaňovacích období, o ztrátě stanoviska odborného pracovníka společnosti EHC, spol. s r. o. správcem daně, o nepředložení blíže neidentifikovaných doplnění odvolání žalovanému správcem daně, či o neprovedení výsledku Ing. H. správními orgány.

45. Dále se soud zabýval včas uplatněnými žalobními body. Na tomto místě nutno konstatovat, že rozsah a způsob soudního přezkumu předurčuje zejména sám žalobce obsahem svých žalobních bodů.
46. Žalobce v prvé řadě brojil proti způsobu, jakým žalovaný naložil s jeho odvoláním včetně doplnění. V této oblasti ovšem soud neshledal cokoli nezákonného. Žalovaný se velmi přehledným způsobem vypořádal s uplatněnými důvody odvolání, jeho rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné. Nelze též opomenout, že i v daňovém řízení platí princip jednoty rozhodnutí správních orgánů první a druhé instance (s tou odchylkou, že v případě správce daně bývají důvody rozhodnutí vyjádření ve zprávě o daňové kontrole, jak tomu je i v nyní projednávané věci). Za povinnost odvolacího orgánu vypořádat všechna odvolatelem uplatněná tvrzení přitom nelze zaměňovat povinnost odvolateli ve všem vyhovět.
47. Není přitom pravdou, že by žalovaný odmítl vypořádat odvolací námitky pro jejich obsáhlost a nepřehlednost. Žalovaný toliko správně konstatoval, že úkolem odvolacího orgánu je vystihnout podstatu tvrzení uplatněných v odvolání a proti nim postavit vlastní argumentační systém, nikoli otrocky odpovídat na každou větu uvedenou v odvolání. S tímto náhledem se soud plně ztotožnil. Pokud pak žalobce v těchto souvislostech označil odvolání včetně doplnění za přehledné a kopírující strukturu kontrolního zjištění, lze uvést, že způsob uplatnění odvolacích námitek plně odpovídá procesní strategii, jíž si žalobce se svým zástupcem zvolil.
48. Nelze tak hovořit o tom, že by žalovaný nezhojil vady řízení vedeného správcem daně. Správní orgány se komplexně zabývaly otázkou dokazování. Pokud nevyhověly názorům žalobce, neznamená to, že se zároveň adekvátně nevypořádaly s jeho opakovaně uplatňovanou argumentací.
49. Správní orgány se též zabývaly námitkou neslučitelnosti aplikace práva s přímo účinnými normami Evropské unie – viz např. bod (43) rozhodnutí žalovaného.
50. Dále je nutno k žalobnímu tvrzení uvést, že případný názor odvolacího orgánu o přehlednosti odvolání, příp. o nadbytečnosti či nesrozumitelnosti odvolacích námitek, není odlišným právním názorem ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, s nímž by bylo nutno odvolatele seznamovat.
51. Pokud žalobce poukázal na „zjevně nepravdivá tvrzení“ spočívající v tom, že žalobce měl navrhopat v daňovém řízení položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie správním orgánem (str. 6 dole napadeného rozhodnutí), což neučinil, lze konstatovat, že se jedná o pochybení žalovaného v kontextu věci zcela marginální. Žalobce dále namítl, že se správní orgány nevyjádřily k jeho návrhu, aby slučitelnost aplikace práva správcem daně s předpisy Evropské unie posoudilo specializované pracoviště Generálního finančního ředitelství. Tak tomu ovšem není. Správní orgány konstatovaly, že neshledaly rozpor s právem Evropské unie či alespoň pochyby o jeho aplikaci, protože je zřejmé, že neměly žádného důvodu k postupu navrhovanému žalobcem.

52. Žalobce dále obecně brojil proti postupu správce daně při dokazování. Zde je nutno v první řadě uvést, že hmotněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet daně jsou vymezeny v § 72 odst. 1 ZDPH, podle kterého je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Ekonomická činnost je pak definována v § 5 odst. 2 ZDPH. Pro přiznání nároku na odpočet daně je plátce daně povinen splnit rovněž formální podmínku, která dle § 73 odst. 1 ZDPH spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi.
53. Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálněprávním. Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Při prokazování nároku na odpočet přitom musí být v první řadě prokázána sama existence zdanitelného plnění. Samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu nemůže být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, ten musí být vždy v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.
54. Pokud jde o rozložení důkazního břemene, daňový subjekt prokazuje naplnění zákonných podmínek pro přiznání jím uplatněného nároku na odpočet daně. Daňový subjekt je povinen prokázat, že předmětné plnění bylo fakticky uskutečněno, a dále že jej poskytla osoba deklarovaná na předloženém daňovém dokladu jako dodavatel. V první fázi daňový subjekt toto důkazní břemeno unese předložením daňových dokladů a dalších povinných evidencí a účetních záznamů. V případě, kdy správci daně vzniknou pochybnosti ohledně těchto důkazních prostředků předložených daňovým subjektem a tyto kvalifikovaně vyjádří, dojde k přenosu důkazního břemene zpět na daňový subjekt. Ten je povinen předložit další důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení. Pokud daňový subjekt správci daně takové důkazní prostředky nepředloží, neunese důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání jím uplatněného nároku na odpočet daně. V takovém případě plátcí jím uplatněný nárok na odpočet daně nepřisluší, neboť neprokázal, že údaje deklarované na jím předloženém daňovém dokladu odpovídají faktickému stavu.
55. V nyní projednávané věci žalobce v předmětných zdaňovacích obdobích deklaroval přijetí zdanitelných plnění - provizí na základě smluv o zprostředkování prodeje odběratelům (ALGECO s. r. o., PBF s. r. o., KOVOP, spol. s r. o., , PEGAS CONTAINER s. r. o., Spojmat CZ s. r. o., VIPAX, a. s., KAVAN spol. s r. o., ALOKO s. r. o., Bag Solution Worldwide s. r. o., Gebauer a Griller Kabeltechnik, spol. s r. o., Taconova Production, s. r. o., a Zambelli – technik, spol. s r. o.) od dodavatelů, společností RENTA GARDEN s. r. o., Topgard real s. r. o. a Ing. R. H., přičemž posledně jmenovaný měl zprostředkovávat jednání u všech tří dodavatelů. Dle předmětných smluv o zprostředkování prodeje měli dodavatelé jako zprostředkovatelé zprostředkovat žalobci jako zájemci rozšíření odbytu v oblasti prodeje kovových komponentů. Podle těchto smluv se dodavatelé zavázali „sjednat pro zájemce termíny jednání s odběratelem a zúčastnit se dle přání zájemce těchto jednání, sjednat obsah smluv včetně dodacích podmínek“. Zároveň byli dodavatelé povinni bez zbytečného odkladu zájemci (žalobci) sdělovat okolnosti důležité pro jeho rozhodování o uzavření zprostředkované smlouvy. Dodavatelům jako zprostředkovatelům vznikl podle smluv nárok na provizi při splnění podmínky

dlouhodobosti zprostředkovaných kontraktů (min. 3 měsíce) a minimálního objemu (1 000 000 Kč). Dodatky a změny zprostředkovatelských smluv mohly být provedeny pouze písemnou dohodou obou stran.

56. Správce daně prověřoval věcné plnění předmětu smluv o zprostředkování prodeje jednotlivým odběratelům. Žalobce v průběhu daňové kontroly předložil smlouvy o zprostředkování prodeje uzavřené se zmiňovanými dodavateli, přijaté faktury včetně vyhodnocení plnění ze smluv o zprostředkování prodeje, knihy přijatých faktur od výše uvedených dodavatelů, opis účtů, smlouvy o dílo uzavřené se společností RENTA GARDEN s. r. o. a s Ing. R. H., dohodu uzavřenou s Ing. H., plnou moc ze dne 27. 6. 2007 zplnomocňující Ing. R. H. k zastupování žalobce a knihy vydaných faktur jednotlivým odběratelům. Správce daně následně provedl řadu místních šetření u odběratelů a následně též vyslechl svědky (blíže viz str. 12, 13 rozhodnutí žalovaného).
57. Z provedených důkazů vyplynula řada pochybností, zejména výpovědi svědků nepotvrdily naplnění smluv o zprostředkování prodeje – viz body (24) až (26) rozhodnutí žalovaného. Na straně správce daně tudíž vznikly oprávněné pochybnosti o tom, zda v předmětných zdaňovacích obdobích žalobce fakticky přijal předmětná zdanitelná plnění od deklarovaných dodavatelů. Správce daně proto žalobce vyzval k prokázání věcného plnění předmětu smluv o zprostředkování prodeje jednotlivým odběratelům (výzva ze dne 10. 10. 2013, č. j. 1602507/13/3301-05402-710044). Tím došlo k přesunu důkazního břemene zpět na žalobce.
58. Ten předložil již výše zmiňované smlouvy o dílo uzavřené se společností RENTA GARDEN s. r. o. a s Ing. R. H., dohodu uzavřenou s Ing. H. a knihy vydaných faktur jednotlivým odběratelům. Z nich však vyplynuly další rozpory (blíže viz str. 15, 16 rozhodnutí žalovaného). Předložené důkazní prostředky tak neodstranily pochybnosti správce daně o faktickém přijetí předmětných zdanitelných plnění od dotčených dodavatelů. Tento závěr správce daně žalobci sdělil v rámci seznámení s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 27. 2. 2014 (č. j. 426153/14/3301-05402-710044).
59. Žalobce posléze ve vyjádřeních tvrdil, že předmětné faktury vystavené jeho dodavateli byly za poskytnuté služby v podobě „*product and sales management fees*“ s ohledem na nepostradatelnou roli Ing. H., přičemž smlouvy o zprostředkování prodeje nekorespondují s faktickým stavem věci. Dne 8. 9. 2014 pak předložil znalecký posudek ze dne 21. 8. 2014, č. 1454-65/2014, zhotovitele ASB Appraisal, s. r. o., z něhož plyne pozitivní dopad činnosti Ing. H. na obrat žalobce od roku 1997 do roku 2011.
60. V tomto ohledu nutno k žalobní námitce uvést, že žalovaný postupoval správně, pokud porovnával nové tvrzení žalobce s předloženými podklady. Neobstojí přitom žalobní tvrzení, že je zde spor o výklad předmětných smluv, které snad od samého počátku neměly vůbec být smlouvami zprostředkovatelskými. Přitom, jak správně konstatoval žalovaný, žalobce přijal faktury, na nichž byl předmět plnění konkretizován jako provize na základě smluv o zprostředkování dle předmětu plnění definovaného v čl. 1 předmětných smluv, stejně jako vznik provize v čl. 2. Jak z názvu, tak i z obsahu závazků v čl. 1 předmětných smluv vyplývá, že závazek ve smlouvách uvedený koresponduje se smlouvou o zprostředkování, která byla upravena v § 642 a násl. Obchodního zákoníku. Vcelku logicky tak správní orgány požadovaly prokázání nového tvrzení žalobce o povaze předmětných smluv, a to např. prokázáním změny smluv, neboť tyto dle svého článku 3. mohly být změněny pouze písemnou dohodou stran. Žalobce však v tomto ohledu žádné

listinné důkazní prostředky nepředložil a neprokázal tak ani, že poskytnuté plnění mělo být odlišné. Vzhledem k tomu, že správce daně dostatečným způsobem (zejména svědeckými výpověďmi) zpochybnil uskutečnění smluvního závazku ze strany dodavatelů, nelze dospět k závěru, že žalobce prokázal faktické uskutečnění přijatých zdanitelných plnění.

61. Na tom ničeho nemění ani žalobcem až těsně před jednáním soudu doložený znalecký posudek společnosti Pražská znalecká kancelář, s. r. o. Tento toliko v podobné míře obecnosti jako předchozí znalecký posudek společnosti ASB Appraisal, s. r. o., dospívá k závěru o prospěšnosti působení Ing. H. pro žalobce. Z hlediska prokázání konkrétních činností jmenovaného ve vztahu k fakturovaným částkám a jednotlivým odběratelům však nepřináší ničeho. Ostatně podkladem pro zpracování znaleckého posudku byly toliko veřejně přístupné podklady žalobce a tvrzení statutárních orgánů žalobce.
62. Žalobce dále brojil proti způsobu, jímž došlo k ukončení daňové kontroly. I zde se však soud ztotožnil s postupem správce daně. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Afs 305/2016-31 (věc *MAKIMA*), projednání zprávy o daňové kontrole (§ 88 odst. 4 daňového řádu) je konečnou fází daňové kontroly. Prostor pro vyjádření a navržení důkazů má daňový subjekt po seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění (§ 88 odst. 2 a 3 téhož zákona). Projednání zprávy o daňové kontrole slouží k seznámení daňového subjektu s konečným stanoviskem správce daně, které se projevuje ve zprávě o daňové kontrole, včetně stanoviska, proč nezměnil kontrolní zjištění v návaznosti na vyjádření daňového subjektu, a k podpisu zprávy o daňové kontrole. Při projednání zprávy o daňové kontrole proto mohou být relevantní již například pouze námitky daňového subjektu proti chybějícím podstatným náležitostem předložené zprávy o daňové kontrole nebo to, že správce daně zahrnul do zprávy o daňové kontrole kontrolní zjištění, se kterými dříve daňový subjekt neseznámil, čímž mu nedal možnost se k nim vyjádřit.
63. Postup správce daně plně odpovídal daňovému řádu. Správce daně v *Seznámení s výsledkem kontrolního zjištění* ze dne 27. 2. 2014 (č. j. 426153/14/3301-05402-710044) na 132 stranách určil, které skutečnosti považoval za prokázané a které nikoliv, a na základě jakých důkazních prostředků. Současně vyzval žalobce k vyjádření se k výsledkům kontrolního zjištění, čímž mu v souladu s § 88 odst. 2 daňového řádu umožnil na výsledky kontrolního postupu reagovat. Na seznámení s výsledkem kontrolního zjištění žalobce reagoval adekvátním způsobem. S vyjádřeními žalobce se správce daně vypořádal jednak v protokolu o ústním jednání ze dne 1. 7. 2014, č. j. 1309795/14/3301-05402-710044, a dále v písemnosti ze dne 20. 1. 2015, č. j. 159537/15/3301-61562-710044. Za této situace tudíž zbývalo projednat zprávu o daňové kontrole.
64. K projednání zprávy o daňové kontrole došlo při dvou ústních jednáních, a to ve dnech 3. 2. 2015 a 10. 4. 2015. V průběhu obou ústních jednání se odvolatel vyjadřoval k výsledkům kontrolního zjištění shrnutým v seznámení. Při obou ústních jednáních přitom zástupce žalobce odmítl podepsat a převzít zprávu o daňové kontrole. Při jednání dne 10. 4. 2015 byl přitom prokazatelně opakovaně poučen o účincích odepření podpisu zprávy o daňové kontrole dle § 88 odst. 6 daňového řádu. Při tomtéž jednání zástupce žalobce vznášel řadu námitek, tyto však byly správně vyhodnoceny jako nedůvodné. Je zřejmé, že počet přítomných úředníků odpovídal způsobu jednání žalobcova zástupce. O účasti svojí kolegyně při jednání pak zástupce žalobce sám vedl dvouhodinovou rozpravu. Z protokolu o jednání je též zjevné, že správce daně vždy umožnil zástupci žalobce přestávku.

65. Pokud jde o námitku nedostatku náležitosti rozhodnutí spočívající v chybějícím datu podpisu, jedná se o tvrzení liché. Jak soud ověřil v daňovém spisu (a výslovně četl při jednání), rozhodnutí žalovaného je opatřeno elektronickým podpisem ředitele sekce JUDr. D. J. s tím, že podpis byl připojen dne 7. 1. 2016.

VII. Závěr a náklady řízení

66. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. dubna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu